

VU Research Portal

Republiek Der Fascisten

Eski, Yarin

2024

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Eski, Y. (2024). *Republiek Der Fascisten: Een kleine Nederlandse dystopie*. (1st ed.) Olivia Media.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

REPUBLIEK DER FASCISTEN

Een kleine Nederlandse dystopie

NRN

YARIN ESKI

Republiek Der Fascisten

Een kleine Nederlandse dystopie

Yarin Eski

2024

OLIVIA MEDIA

AMSTERDAM

oliviamedia

Synopsis

In *Republiek der Fascisten*. Een kleine Nederlandse dystopie kijkt het hoofdpersonage – een toekomstige versie van de auteur – uit zijn raam naar de straat waar de Prinsenvlag op halfstok hangt. Het is 4 mei 2031 en hij mijmert erover om naar de Dam te gaan. Om te schreeuwen tegen het alom aanwezige fascisme in zijn land, tegen de premier die hij “het molwezen” noemt, refererend aan het gedierte uit Franz Kafka’s *Der Bau*. En tegen zichzelf.

Hoe heeft het toch allemaal zo ver kunnen komen? Dat we weer “bezet” worden en de democratische rechtsstaat verloren zijn? Niet door een buitenlandse bezetter dit keer, maar door fascisten van en voor “eigen Bloed en Bodem”? Nog geen honderd jaar na de Tweede Wereldoorlog? Hoe heeft hij het zélf zo ver kunnen laten komen?

Inhoudsopgave

1.	EEN NATIONALISTISCHE HERDENKING	5
2.	VRIJHEID BLIJHEID WITHEID	12
3.	DE EXTREEMRECHTSSTAAT	21
4.	ORANJE ONDER	33
5.	HET RODE VODJE	40
6.	DE DAMSCHREEUW	52

1. EEN NATIONALISTISCHE HERDENKING

We zijn het spuugzat. Wij willen – en daar gaan wij voor zorgen – dat de Nederlander weer op één komt te staan. [...] Die Nederlander heeft ook hoop. En de hoop van Nederland is dat de mensen hun land terugkrijgen. Wij gaan ervoor zorgen dat Nederland weer voor de Nederlanders wordt. Dat die asieltsunami en die migratie wordt beperkt. **Geert Wilders** in zijn overwinningsspeech na de Tweede Kamerverkiezingen van 22 november 2023

Oranje, wit, blauw. Wat een nare, spuuglelijke vlag is het toch geworden, die *fucking* Prinsenvlag. Die verraderlijke NSB-vlag, die ziellose VOC-vlag.

Maar wapperen doet-ie wel.

Vandaag op halfstok, op 4 mei 2031. Voor het eerst oranje, wit, blauw, zes jaar na het aantreden van deze regering. Zes jaar, want verkiezingen zijn er sindsdien niet meer geweest en ik vrees dat ze voorlopig ook niet meer zullen komen.

Via wettelijke sluiproutes en retorische manoeuvres was de zittingsduur van de Tweede Kamer een van de eerste zaken die veranderd werden, toen onze grote Haagse Führer aantrad als premier met zijn kring van trouwe megalomane psychopaten. Geheel democratisch verkozen na de val van het vorige kabinet. Net als die andere Führer bijna een eeuw geleden.

Fascistisch tuig van de richel.

Wisten wij veel dat Schoof I zo snel zou vallen. Nou ja, dat zagen we eigenlijk al wel aankomen.

En dat er snel nieuwe verkiezingen zouden komen, wisten we eigenlijk ook al wel.

Maar dat de deur tot een autoritair regime zó wagenwijd werd opengezet en binnengevallen, dat was onverwachts. Voor mij althans. Ik hoopte nog op een linkse, liberale en groene overwinning. Dat na een jaar radicaal-rechtse hyperventilatie de democratische rechtsstaat eindelijk weer met een volle ademteug lucht zou krijgen.

Niets bleek minder waar.

Daar waar de Britse auteur H.G. Wells een van zijn dystopische boeken *The War That Will End War* noemde, zo noem ik de laatste verkiezingen van 20 april 2025 *De Verkiezing die Verkiezingen Zal Eindigen*, door en voor onze huidige minister-president.

De leider van de Nieuwe Republiek Nederland. Landcode: NRN.

De inmiddels zes jaar zittende machthebber, met de X-handle @TheRealNRNminpres, is voor mij de belichaming van het hoofdpersonage in Werner Holzwarth en Wolf Erlbruchs kinderboek *Over een kleine mol die wil weten wie er op zijn kop gepoept heeft*, gekruist met Franz Kafka's molwezen uit zijn korte verhaal *Der Bau*.

Kafka's molwezen is een ondergronds dier dat hyperrationeel zijn dorst naar rust, stilte en veiligheid probeert te stillen, maar daardoor paradoxalerwijs zijn panische angst juist vergroot en alles en iedereen verder van zichzelf af stoot. Het probeert op die manier zichzelf veilig te voelen, totdat het slechts nog zijn eigen adem hoort. Iets wat het molwezen de laatste angst inboezemt waardoor het uiteindelijk zichzelf afstoot.

Ik hoop dat het *hem* en zijn handlangers daar in Den Haag zal overkomen, angst voor hun eigen adem. Een verstikkende angst, zoals zij ons in angst langzaam maar gestaag wurgen, onder andere met die walgelijke Prinsenvlag als symbolische strop rondom onze nek.

De vlag symboliseert de moedige strijd van de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden tijdens de Tachtigjarige Oorlog, wordt ons verteld. Heldhaftigheid die wat mij betreft volledig verdween toen de NSB ermee aan de haal ging.

Nu is het onze nationale driekleur. Onze nationalistische vlag.

M'n Rotterdamse oma die, zoals ze dat altijd zei, nog "de moffen de straat in zag marcheren," zou zichzelf in d'r graf omdraaien. Misschien ben ik toch geen atheïst. Nu even niet. Dan kan ik haar horen schreeuwen vanuit het hiernamaals: "Verraaiers!"

Iets wat we allemaal zijn geworden sinds november 2023. Niet omdat we dat wilden, maar willoos door onze naïviteit, blindheid, doofheid en ons gezamenlijk zwijgen. En we zijn het allemaal nog steeds, verraderlijke bijstanders.

Daarom herdenk ik vandaag, op 4 mei, onze naïviteit tijdens Schoof I en nu onder het regime van het molwezen. Niet om iemand te eren. Nee, om mezelf en iedereen in deze natie te beschamen.

Ik herdenk hoe we toen alsmaar weer op onze schaapachtige bek geslagen werden met steeds verdergaande ongrondwettelijke dingen.

Ondemocratische dingen.

We werden toen allemaal dingen. Stille dingen.

Ook ik, een stil ding.

Ontmenselijkt, zonder enig verzet. In de openbaarheid, in volle glorie, in vol ongeloof over wat zich recht voor onze neuzen voltrok, wereldwijd.

De Republiek der Fascisten houdt namelijk niet op bij onze landsgrenzen.

Onze buurlanden. Heel Europa. Bijna alle landen die ooit een liberale democratie waren. Zowat heel de wereld werd weer ondergedompeld in angst, haat, wraak en vernietiging. De belangrijkste ingrediënten voor de voedingsbodem van het fascisme.

Het waren dit keer echter geen *Eins Zwo Drei Vier*-marcherende bruinhemden die ons kwamen bezetten, maar een fenomenaal fascisme van binnenuit. In tweedelige kostuums en Louboutins. Hoe kleurrijker hun voorkomen, des te zwarter hun intenties. Hoe mooier hun woorden, des te duisterder de praktijken.

Democratie als vermomming.

Het gelikte ervan deed vergeten waar ze voor stonden, totdat we erachter kwamen en het te laat was.

Want waren we vergeten wat er honderd jaar eerder was gebeurd in Europa?

Of zoals de OG Führer, Adolf Hitler, in 1939 retorisch vroeg: “Wer redet heute noch von der Vernichtung der Armenier?”

Een treffende vraag, want wie kan nu nog zeggen de pijn en het verdriet van de Holocaust meegemaakt te hebben? Zijn we in staat nog écht te weten en voelen wat er toen gebeurd is? Of willen we het liever vergeten en wegstoppen?

En al zouden we het weten, dan is het nog maar de vraag of iemand vandaag de dag de vergelijking durft te maken tussen het molwezen en Hitler. Sterker nog, die vergelijking is inmiddels bij wet verboden. De *Reductio ad Hitlerum* zoals die heet, zou kennelijk antisemitisch zijn.

Ik verzin dit niet. Het molwezen wel.

Ik vraag me weleens af wat nu enger is. Dat volksleiders de geschiedenis vergeten en dezelfde fouten begaan, of dat ze die niet vergeten en ze alsnog begaan?

Dat laatste, natuurlijk dat laatste.

Volksleiders *will be* volksleiders.

Tegen beter weten in keek ik vol hoop nog naar de Amerikaanse verkiezingen in 2024. Een overwinning door Kamala Harris op Donald Trump, alsjeblieft.

Mijn atheïsme pauzeerde weer even: “Allah, Boeddha, God, Jahweh, Taylor Swift, op mijn knieën smee ik u, laat Harris winnen.”

Het was niet alleen uit hoop. Ik was ook gewoon bang dat met het tempo waarop wij in Europa richting een continent der fascisten bleven afstevenen, we zomaar weer eens afhankelijk zouden worden van Amerika. Van de Geallieerden.

Trump won.

Het was de nekslag voor de Europese democratie. En voor Amerika? Volgens een oorlogsverslaggever die ik ken, is de strijd daar nog lang niet gestreden. De burgeroorlog woedt er nu alweer bijna vier jaar.

Alsof een overwinning van Harris niet tot hetzelfde geweld had geleid. *Evil Never Dies*, aldus het gelijknamige lied van de heavymetalband Judas Priest.

Soit, daar waar de ene oorlog de kop opsteekt, worden andere de kop ingedrukt.

Die hufter Vladimir Poetin kreeg eindelijk z'n zin in 2026. Oekraïne op zijn knieën. Daar stond-ie dan op het podium in Nieuw Moskou, ooit het prachtige Kiev. We zagen ze allemaal over zijn botoxwangen stromen, zijn tranen van geluk. Tranen van genocidale overwinning.

Ik wilde met een toverspreuk zijn tranen in bijtend zuur veranderen. Het is maar een gedachte, voor m'n vermaak.

Nu gedachtes nog mogen.

Zoals het bijtend zuur dat zijn private leger van Wagner Group-beveiligers gebruikt tijdens martelingen in heropvoedingskampen voor "aspirant-Russen," a.k.a. Oekraïners die onder druk zich tot de Russische cultuur moeten assimileren. Anders is het een enkeltje Siberië.

"Verschillen van mening moet kunnen, zoals dat gelukkig in onze grondwet staat. En *that's that*, want president Poetin en onze minister-president zijn het verder over de belangrijkste zaken eens.

Economische weerbaarheid, nationale cultuurbescherming en veilige grenzen. Samenwerken met Rusland, werkt voor Nederland," zei de vicepremier.

"Verraaier!," zou oma schreeuwen.

En "veilige grenzen"? Laat me niet lachen. Iedereen weet van deze vieze premier en zijn tripjes naar Sint-Petersburg en Moskou. Maar zelfs gelekt videomateriaal waarop hij grensoverschrijdende dingen doet, betekende geen ontslag voor hem.

Om te janken, om je over uit te spreken, om iets tegen te doen. Toch? Maar het bleef stil.

Net zoals rondom Xi Jinping. Dat vind ik eng. Enger. Nog achttien jaar voordat het 2049 is. Dan komt de Chinese droom uit, Xi's droom: het machtigste land ter wereld zijn. Misschien is het dat al wel, in stilte.

We gaan het zien. Als ik het nog mag meemaken.

Misschien is het wel het gemak, de gladheid van alles, en de stilte ervan, het oppervlakkige vrolijke van het grenzeloze fascisme. Een fascistische wereld gedoopt in glitters, zoals een rotte appel in toffee.

Misschien is dát wel wat ik het meest veracht, wat ik het meest intens haat zodra ik mezelf in de spiegel aankijk en schreeuw: "Ik haat de haat vermomd als vooruitgang. Ik wil de xenofobische poppenogen ervan indrukken, ik wil het gladde ervan verruwen, ik wil het kleurrijke ervan ontkleuren, ik wil het stille ervan luidruchtig verstoren, ik wil het schone ervan besmeuren en ik wil het hele ervan breken."

Misschien doe ik dat vandaag niet meer voor de spiegel, maar op de Dam.

Zal ik daar gaan schreeuwen? Ik heb nog een paar uur.

2. VRIJHEID BLIJHEID WITHEID

De economische, sociale en geopolitieke implicaties van een snelle bevolkingskrimp in delen van de wereld, terwijl er nog steeds sprake is van een enorme bevolkingsgroei in vooral Afrika en stukken van het Midden-Oosten, zijn moeilijk te onderschatten. Zo werden in Ethiopië in 2023 meer kinderen geboren dan in alle 27 landen van de EU samen. Voor de Democratische Republiek Congo geldt hetzelfde. In Nigeria werden meer dan twee keer zoveel kinderen geboren als in alle EU-landen samen. Pieter Omtzigt tijdens de HJ Schoo-lezing, 2024

Morgen vieren we weer de vrijheid, die van de Nieuwe Republiek Nederland. De vrijheid van alle Nederlanders, zogenaamd. Alle Nederlanders die geen kleurtje hebben. Alle Nederlanders die “gewoon” op het andere geslacht vallen. Die nationalistisch tegenfokken om de ervaren tsunami aan buitenlandse baby’s in te dammen.

Voor verrotte vlag en verlamd vaderland.

Ik snap het wel.

Maak je NRN-baby’s, krijg je gratis kinderopvang. Een belofte nagekomen door het molwezen. Dat de HJ Schoo-lezing van Pieter Omtzigt die ooit de Toeslagenaffaire aan het licht bracht, de regering heeft geïnspireerd voor de KOB, de Kinderen van Onze Bodem-toeslag, is bizar. Lachwekkend bijna. De KOB is namelijk een soort Toeslagenaffaire *on steroids*, maar dan gewild, niet in het geheim, en intentioneel gericht op etnische zuivering door “positieve” eugenetica.

Herr Doktor Karl Brandt, Hitlers lijfarts en hoofd van het nazi-euthanasieprogramma, zou zijn met bloed besmeurde nazi-tengels erbij hebben afgelikt.

Meer NRN-baby's, minder andere baby's. Minder alles wat "anders" is.

De kinderlijke onschuld van onze vrijheid, van diversiteit, van tolerantie in ons land, het is een wiegendood gestorven.

Want hebben die democratische en rechtsstatelijke normen en waarden hier ooit echt gegolden voor iedereen? Dat heb ik in ieder geval niet per se zo ervaren.

Hoe dan ook, de NRN-baby's waren nog maar het begin van een grotere ingreep in de maatschappij om de "homeopathische verdunning van het Nederlandse volk te verhelpen," tweette de minister van Volksgezondheid.

Eigen volksgezondheid eerst.

Het volk zelf zit ook niet stil. Tekenend vind ik de "Stop de *white genocide*, stop de omvolking!" en meer van dat soort amateuristische graffitileuzen die vast onderdeel zijn geworden van het stedelijk decor, zoals op de ramen van de Amazing Oriental hier om de hoek onlangs nog. Ze vatten de wil van deze regering en het "eigen" volk treffend samen: de Republikeinse witheid veiligstellen tegen ons kleurlingen.

Als tactisch één-tweetje werd de poldereugenetica vergezeld van massa-uitzetting, geleid door het molwezen zijn meest gewaardeerde vertrouweling: de minister van Remigratie (REM).

Iemand voor wie ik enorm veel bewondering heb, gek genoeg.

Want je kunt veel vinden van 'm, maar potjan-*fucking*-dosie, wat heeft hij een hoop veranderd met zijn beleid. Zijn voorganger sprak de

legendarische woorden: “Ik bén beleid,” en die heeft hij ter harte genomen.

Bewonderenswaardig, aangezien hij helemaal geen hart lijkt te hebben.

Het fiasco rondom de noodwet om de ervaren asielcrisis *auf zu lösen*, leidde ertoe dat na Schoof I, de REM-minister, samen met de minister van Eerlijk Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (EOCW) en de minister van Republikeinse Zaken (RZ), een meer omvattende wet introduceerde: de Wet op Nederlandse Cultuurveiligheid (NCV). Het is de poldervariant op de Endlösung en de basis voor de NCV Autoriteit en haar Agenten: de oranje baretten die samen met de NRN-baby's de trots van de Nieuwe Republiek zijn.

Omdat deze regering net zo origineel denkt als een visstick, haalde de REM-minister inspiratie uit het Oranje Baretten-loyaliteitsprogramma van de Koninklijke Landmacht, gericht op jongeren van 11 tot 16 jaar. Een nogal omstreden programma dat kinderen wierf en een te positief beeld gaf van oorlogsvoering. De onafhankelijke pers, die toen nog bestond, had het zelfs over kindsoldaten. Ondanks de snel geworven tienduizend leden moest toenmalig minister van Defensie Hans Hillen het programma beëindigen in 2011.

Maar bijna twintig jaar later is het dus weer nieuw leven ingeblazen. Geen kinderen dit keer. Wel de meest fanatieke fascisten uit elke laag van de samenleving die graag iedereen taseren die “de Nederlandse cultuur ondermijnt.” Lees: iedereen die niet wit is.

Wij zijn in hun ogen de vlieg en zij de insectenlamp.

Van geheugenverlies tot brandwonden in het gezicht, tot zelfs dodelijke hartverlamming. Ongestraft maken de oranje baretten wekelijks slachtoffers.

Bij aanvang van de NCV Autoriteit riep de REM Minister trots dat het “De meest succesvolle publiek-private samenwerking [is] tussen alle handhaving en veiligheidsorganisaties! Voor Nederland, voor de Nederlanders!”

Op het darkweb noemen we hem Minister REM-spoor, een bruiner dan bruinhemd. De gevaarlijkste van hun allemaal, de beul van het molwezen.

Het is diep triest. Het was toen al in- en intriest.

De zaadjes voor de NCV Wet, Autoriteit en Agenten, later ook de NCV Bijzondere rechter, ze waren in zekere zin geplant door voormalig minister Marjolein Faber toen die zogenaamde terugkeerborden wilden plaatsen bij azc's: “Hier wordt gewerkt aan uw terugkeer.”

We waren er kritisch over toen de Reductio ad Hitlerum nog mocht. Vergelijkingen werden gemaakt met de nazi-borden waarop “Juden sind hier unerwünscht” stond, terwijl we allemaal nog dachten: “Het zal wel overwaaien.”

Ik dacht het ook. Wat waren we toch illusionerend naïef, wat een zelfbedrog.

Het is te betwijfelen of de nazi-vergelijkingen een manier waren om de ernst van de radicaal-rechtse politiek ervan duidelijk te maken, of dat we het vooral deden om ons ongelooft een plek te geven. Ik denk beide.

De borden staan er nu in ieder geval wel.

Behalve op azc's zie je ze op luchthavens, zeehavens, grensovergangen bij Republiekswegen.

Zelfs op treinstations bij de incheckpoortjes. "Bliiep bliiep" of "Murr," het is het verschil tussen naar je werk kunnen gaan of ingerekend worden door NCV Agenten gedrapeerd in hun bruinhemden, Prinsenvlagstropdas om en oranje baret op hun hoofd.

Zij maken het verschil tussen een dagje Amsterdam, zoals morgen tijdens het Republikeinse Bevrijdingsfestival, of verplicht een bloedprik voor een verplichte stamboomhercontrole. Test je negatief, word je uitgezet.

Allemaal prima juridisch mogelijk gemaakt door die vervloekte NCV Wet.

Ik weet nog goed, de bloedinkt van de wet was nog niet opgedroogd of hij trad al in werking op 5 mei 2026. Het leek net alsof de wet al een paar jaar bestond voordat het molwezen zijn troon besteeg, zo uitgebreid en gedetailleerd kwaadaardig dat het ding is.

De NCV Wet biedt nog meer mogelijkheden dan de Amerikaanse Patriot Act deed voor George W. Bush' uiterst xenofobische War on Terror om elk gevaar aan te pakken. Of het nu om georganiseerde criminaliteit gaat, terrorisme of "ondermijning van de nationale cultuur," in de volksmond cultuurondermijning: de NCV Wet heeft de strafwet praktisch overbodig gemaakt en wordt ingezet tegen elk risico, elke dreiging, elke crisis die het molwezen en zijn handlangers ervaren.

Het liefst preventief.

Zo moet iedere inwoner in de NRN verplicht een stamboomonderzoek laten doen, een SO'tje, waarmee de gehele familieachtergrond

geregistreerd wordt. De etniciteit van ouders, voorouders en misschien daarvoor ook nog wel, moet vastgelegd zijn.

Het SO'tje betaal je wel zelf natuurlijk. De VOC-mentaliteit is wat dat betreft weer *alive and kicking*.

Ha! Die is nooit weggeweest.

Weiger je een SO'tje te doen of kun je het niet betalen, dan is het net als met niet-zorgverzekerd zijn: dan mag je niet werken. En als je niet werkt, heb je geen geld. Heb je geen geld, ga je zwerven. Of de georganiseerde criminaliteit in. Werkloos zijn op zich is al eens als cultuuronderminning omschreven door de minister van Werkgelegenheid.

Anyway.

Word je dus opgepakt en heb je een niet-Nederlandse stamboom of überhaupt geen SO-Ausweis? Dan volgt gedwongen remigratie naar het land van je voorouders. Soms tot zeven generaties terug. De Neurenberger rassenwetten, maar dan zonder vernietiging. Dat niet.

Nog niet.

Zonder blikken of blozen uitgezet? Dat wel.

Zoals wijlen Mikael Matosjan, vermoord in zijn "thuisland" Armenië. Er zou geen gevaar voor zijn leven zijn. Jezelf niet verstaanbaar kunnen maken valt daar niet onder, kennelijk.

Het maakt deze totalitaire NRN-regering allemaal niet uit.

Ze zijn net zo apathisch als de Berlijnse Muur. Zo kil als een Siberisch werkkamp. Tezamen een onvermurwbare muur van ijskoude onverschilligheid die nog moeilijker neer te halen is nu die staat in een samenleving die zwijgt, wegkijkt, negeert, ontkent.

Ik vind onze *see no evil, hear no evil, speak no evil*-attitude knap te noemen in een tijd van digitale hypertransparantie en mondiale verbondenheid.

Overall duiken beelden op van raciaal geweld, van genocides in liberale democratieën. Dóór liberale democratieën.

We zien het dus wél, we horen het dus wél, en we spreken er ook over. Zachtjes dan.

Ergens denk ik dat het probleem is dát we zoveel fascistisch massageweld dagelijks in onze feeds krijgen, waardoor we massaal mentaal uitgeput zijn. Dat we totaal ongevoelig zijn geworden voor radicaal-rechts totalitarisme.

En zo wint het fascisme ook.

Maar we hadden toch gezegd, met z'n allen, dat we nooit meer zouden wegstaren en het zouden toelaten, *never again*?

Dat klopt, maar wegstaren en niks doen is gewoon gemakkelijker.

Het is zo gemakkelijk dat er genocides door bestaan die inmiddels langer duren dan de Holocaust, zoals die in Gaza, om maar een schrijnend voorbeeld te noemen.

Al talloze jaren aan structurele volksvernietiging, in ieder geval sinds 2023.

De NAVO presenteerde laatst “numbers [that] indicate 1,5 million Palestinian casualties in the ongoing Gaza conflict.”

Het neutrale woordgebruik van “conflict” en “casualties” is een bepaald soort kwaad dat ik karakteristiek vind voor fascistten. Maar toch niet voor de NAVO? Dé organisatie voor “peace and security on the

international stage,” voor de bevordering van “democratic values,” toegewijd aan “the peaceful resolution of disputes.”

Volgens hun website dan.¹

Het kan best zijn dat ook zij onderdeel zijn geworden van de fascistische fabelfabriek. Een fabriek die enerzijds zeer vaardig is in het van een mug een olifant maken, zoals een ervaren asielcrisis. En anderzijds is ze net zo kundig in het van een olifant een mug maken, zoals ontkennen dat de Palestijnse bevolking onderworpen is aan genocide.

Zover zijn we gelukkig nog niet in de Nieuwe Republiek, want van een Nedercaust is geen sprake.

Nog niet.

Van ander systematisch staatsgeweld wel. Zeker in die vervloekte Remigratie Terminals (RT's), beestachtige wachthuizen voor te remigreren Nederlanders en anderen. Daar vindt wekelijks, soms dagelijks, wel een “incident” plaats tussen RT-personeel en een remigrant. Vaker wel dan niet met een dodelijke afloop. Voor de remigrant dan. En als ze niet daar omkomen, dan wel in een van de dictatoriale regimes waarmee de NRN een opvangdeal heeft waar ongedocumenteerden naartoe worden gestuurd.

Ik weet niet wie ik meer veracht: de oranje baretten of de RT's.

Ze voeren allebei *structureel* staatsgeweld uit. Dat doen zij *intentioneel*. Het gebeurt tegen een *groep*. En de *bevelen* komen van bovenaf. Kortom, de agressie van de oranje baretten en RT-wanpraktijken

¹ Uit NATO – Operations and missions: past and present, van: https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_52060.htm.

zouden volgens mij op basis van het Genocide-verdrag als genocidaal geweld te classificeren zijn.

Niet meer zetelend in Den Haag, hebben het Internationaal Strafhof in Toronto en het Internationaal Gerechtshof te Oslo beide de wantoestanden in de RT's duidelijk veroordeeld als routinematige mensenrechtenschendingen.

Toch is en blijft het stil, ondanks deze veroordelingen door beide hoven, ondanks de verschrikkelijke nachtmerries op beeld, per direct en 24/7 gedeeld.

Ondanks alles wat we weten, zien en horen, blijft het oorverdovend stil.

Misschien vandaag niet, niet door mij. Ik kan namelijk over anderhalf uur nog op de Dam staan en schreeuwen.

3. DE EXTREEMRECHTSSTAAT

We moeten een onderscheid maken tussen vreedzaam demonstreren en ordeverstoringen. David van Weel (VVD), minister van Justitie & Veiligheid, 2024

Sinds het gedwongen aftreden van de Amsterdamse burgemeester en het plotse aantreden van de Amsterdamse Stadsregent, is Amsterdam niet meer de schreeuwerige vrijhaven voor tolerantie en diversiteit. De burgemeester van Amsterdam was nog de enige burgemeester in de Nieuwe Republiek. Met diens vertrek werd het laatste lokale overheidsverzet tegen de Haagse Führer uitgedoofd.

“We mogen weer trots zijn op ons verleden. Op de VOC, de WIC, de regentencultuur,” riep de minister van Eerlijk Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (EOCW), met bij hem op de achtergrond een zichtbare buste van WIC-gouverneur Willem Kieft. Een 17^e-eeuwse massamoordenaar.

En zo geschiedde. Niet alleen symbolisch met de vlag, maar veel concreter dan ik voor mogelijk had kunnen houden: in plaats van burgemeesters zijn er nu Stadsregenten die niet veel ophebben met alle burgers. Slechts met bepaalde burgers.

Zolang het maar veilig is in de steden, iets waar de “Republikeinse welvaart en voorspoed bij gebaat zijn,” wat in NRN-taal betekent: een samenleving die vrij is van protest, van demonstraties en van manifestaties.

Vrij van tegengeluid.

Het is er nu kunstmatig kalm in Amsterdam, in Rotterdam, eigenlijk in alle vier de grote gemeenten, de G4. De Geluidloze 4, noemen we ze op het darkweb. Het is daar nu net zo rustig en vriendelijk als het kan zijn in de Noord-Koreaanse hoofdstad Pyongyang voor uitgenodigde vertegenwoordigers van het “vrije Westen.”

Kortom, showsteden.

En nu is Amsterdam ook een showstad geworden, in naam der Republikeinse fascisten. Verlaat je daar het Centraal Station, word je nauwlettend in de gaten gehouden door de oranje baretten op straat en via smartcams natuurlijk, kunstmatig intelligente CCTV's die al je biometrische gegevens monitoren en registreren.

In deze Republiek der bewuste blinden, regeert het alom aanwezige éénogige molwezen, online en offline.

Alle data die je deelt, zijn namelijk data voor de Republiek. En voor zowat alle grote techbedrijven die het molwezen en zijn handlangers hebben omgekocht.

Hoe anders heeft hij zijn jacht, *De Recht door Zee II*, kunnen betalen?

Ik dwaal af, net zoals onze democratie.

In de G4 mag namelijk bepaalde kleding in bepaalde ensembles niet meer zichtbaar gedragen worden in de publieke ruimte.

Hoofddoeken als de hidjab of boerka verdwenen als eerste volledig. Ook binnenshuis. Toen gezichtsbedekking tijdens demonstraties. Ook bepaalde symbolen, zoals de watermeloen-emoji, mogen niet meer.

Wat had ik toch een medelijden met een activist, toen de arme ziel veroordeeld werd voor het wapperen met een grote watermeloen-

emojivlag tijdens de nationale demonstraties in 2027 tegen de regering.

Toen demonstraties nog bestonden. Nog mochten.

De moedige waaghals zit nog steeds vast in de EBI van Vught, de extra beveiligde inrichting waar Ridouan Taghi soms vertoeft.

Het was een showproces tegen de activist. “Antisemitische haatzaaij en terroristische opruiing,” zo oordeelde de NCV Bijzondere rechter over de meloenactie. Door aanpassingen in de strafwet staat er in plaats van één jaar nu vijf jaar gevangenisstraf op haatzaaien, en in plaats van vijf jaar nu tien jaar op opruiing.

Vijftien jaar lang EBI voor een emoji. VOOR EEN FUCKING DIGITAAL STUK FRUIT! Volkert van der G. kreeg achttien jaar voor de moord op Pim Fortuyn.

Ik liep ook mee bij de bewuste demonstratie, maar ontkwam aan de oranje baretten, gelukkig. Rennen dat ik deed, de longen uit m’n lijf. Na een zijstraatje in gevlucht te zijn, ging er een voordeur open: “Hier! Kom snel! Die schoften zitten je op de hielen!,” zei een bezorgde vrouw.

Het toeval wilde dat ze familie is van een verzetsstrijder die tijdens de Tweede Wereldoorlog Joodse kinderen in veiligheid wist te brengen. Woest zei ze dat het een gotspe is hoe het Joodse volk weer eens wordt misbruikt voor het nastreven van fascistisch staatsgeweld, dit keer onder het mom van “de bestrijding van antisemitisme.”

Perverser wordt het niet.

Het is een specifiek soort giftig kwaad waar Femke Halsema zich ooit tegen had uitgesproken in 2024: “Ik wil even opgemerkt hebben dat ik mij het verwijt van het faciliteren van antisemitisme niet meer laat aanleunen, zeker niet – en ik zeg het maar even in zijn algemeenheid –

als dat van lieden komt die tegelijkertijd Marokkanen en moslims discrimineren en er daarmee blijk van geven niet te begrijpen wat de strijd tegen racisme betekent, waar antisemitisme onderdeel van uitmaakt.”

Kritische bestuurders vormden een doorn in het oog van de NRN.

Naast gedwongen aftreden, volgden voor sommige oud-burgemeesters verplichte stamboomhercontroles. Voor gemeenteraadsleden die “cultuurondermijnd gedrag vertoonden” gold hetzelfde lot.

Voor *iedereen* die zich “cultuurondermijnd” gedraagt geldt dat lot, waarvoor het al genoeg is als de gedraging ervaren wordt.

Een Turks-Nederlands gemeenteraadslid werd onlangs na zo’n hercontrole uitgezet, ondanks het feit dat het lid de NRN en het molwezen altijd politiek en publiekelijk gesteund had, vooral met fascistisch gebral op X. “Een klassieke TuT,” werd er zwartgallig op het darkweb gegrap, oftewel een “Turkije Terugkeerder.”

Bij “terugkeer” werd de TuT gelijk gearresteerd en veroordeeld tot afkomstverraad, een recente strafbaarstelling in Turkije. Het laatste nieuws wat ik erover opving, was dat hij in de gevangenis door zelfdoding om het leven zou zijn gekomen.

Niet Joost maar Yusuf mag het weten.

Niet alleen Turkse maar ook Marokkaanse Nederlanders behoren tot de grootste groep remigranten, trouwens.

Ik kan ook elk moment tot die groep behoren, mocht ik ooit nog zo gek zijn om te gaan demonstreren. Als half-Turkse, half-Nederlandse man is een stamboomhercontrole met uitzetting een dagelijks risico geworden voor me.

Zeker in de G4. In deze steden, nu volledige en permanente veiligheidsrisicogebieden, zou er “constante dreiging uitgaan van cultuurondermijnende elementen in de samenleving,” zei de Amsterdamse Stadsregent.

Ik weet nog goed toen de discussies aanzwengelden en hij het hardst riep hoe “het demonstratierecht per definitie onrechtmatig wordt gebruikt. Demonstratie is onrecht.” Voor hem zou dat in de toekomst, nu dus, betekenen dat bij het “betreden van de publieke grootstedelijke ruimte, dit gevaar in de kiem gesmoord wordt.” Wat zat-ie er toch gefêteerd en smalend bij tijdens NRNOP1, een verwerpelijke en de enige talkshow die nog gratis te volgen is.

Over de teloorgang van kritische journalistiek en media in Nederland zou ik een boek kunnen schrijven. Alsof dat iets zou veranderen aan het feit dat het molwezen vuistdiep zit in de Hilversumse spreekpoppen.

“Verraiers!,” zou ze zeggen.

Volgens de Amsterdamse Stadsregent begon de cultuurondermijning tijdens pro-Palestinademonstraties aan de Universiteit van Amsterdam: “U heeft het over ‘demonstratie’. Het is eigenlijk niets anders dan op allesverwoestende wijze de Joodse gemeenschap antisemitische schrik willen aanjagen. Dergelijk gewelddadig racisme moeten we gewoon niet willen in deze stad, in ons land,” concludeerde hij ferm.

Dat woordje “dergelijk.” Dat doet pijn. Want ander racisme mag kennelijk wel. Zijn racisme mag wel. Hun racisme mag wel.

Juist wel.

Ik heb er weleens aan gedacht om nog één keer de straat op te gaan om te demonstreren, juist omdat het niet meer mag: “Dan mag ik gratis terug naar m’n ‘eigen land’,” dacht ik grappend.

Nederland was... is... was... mijn land voor mij als geboren en getogen Noordwijkse knul.

Maar de NRN is niet meer mijn land.

“Terug” naar het land van mijn vader. Als halfbloedje. Ik spreek niet eens mijn vadertaal, nog steeds niet. Kán Turkije mijn land misschien worden? Als het zich verlost van autocratie, dan misschien. Vooralsnog ben ik daar ongeveer net zo vrij als hier.

Niet dus.

Maar dat maakt niet uit voor de Haagse Führer.

Het maakt voor hem niets uit, zoals het voor Faber en de rest van het kabinet-Schoof toen niet leek uit te maken dat Mikael terug moest.

Het. Maakt. Niets. Uit.

Want iedere dag worden er tientallen, soms honderden op één dag de Republiek uit getrapt, ook geboren en getogen Nederlanders met een migratieachtergrond. Zoveel TuTs, Marokkanen, Surinamers, Antilianen. Zoveel etniciteiten.

Allemaal *mensen* met Nederlanderschap, in het bezit van een geldig Nederlands paspoort. Helaas allemaal ervaren als leven dat het NRN-leven niet waardig is.

Op zoveel van onze bordeauxrode documenten met gouden leeuw, kleeft misschien wel weer net zoveel bloed als tijdens de “Gouden Eeuw.”

Voor Indonesiërs gold om een of andere reden een uitzonderingsregel. Daar was veel ophef over, vooral vanuit de Indonesische gemeenschap zelf. Een bijzonder soort solidariteit.

“Als jij met je halve feta, halve Gouda kaaskop eruit mot, dan ik met m’n volle pindareet ook,” troostte een Indonesische vriend me. “En wat denk jij nâh? Dat ze stoppen als jullie opgetyft zijn? Hou toch op met me. Die teringlijâhs gaan door totdat iedereen die ze nie motte, opgekenkerd is.” Kijk, zÿjn Haagse geluid is niet te betrappen op enige vorm van politieke correctheid die onmenselijkheid verbloemt, gelukkig.

Verbloeming van onmenselijkheid, zoals de presentatie van de jaarlijkse remigratiecijfers, ook onlangs weer: “De cijfers kennen een recordstijging dit jaar! We zijn hard voor u aan het werk gegaan, en blijven dat doen. Totdat de Nieuwe Republiek Nederland weer van ons is. Het is onze belofte aan u!,” zei minister REM-spoor zelfvoldaan.

De cijfers blijven stijgen. Totdat ze dat niet meer doen. Totdat iedere migrant de Nieuwe Republikeinse bodem niet meer bewandelt.

“Probleem opgelost,” zoals de clou was van de grap over alle Turken op de maan.

Endlösung, zoals de clou was van de Holocaust.

Die clou, die conclusie, die als een donkere wolk boven ons hangt. Moedeloos word ik ervan.

Zet me maar gewoon uit.

Get it over with, already.

Ik ben er klaar mee. Ik snap het nu wel. Ik mag niet meedoen. Ik mag hier niet zijn. Ik ben niet wit. Ben je gekleurd voor het leven, word je hier gekeurd voor het leven.

De Nederlandse grondwet geldt gewoon niet meer voor mij en dat doet hij al zes jaar niet meer. Misschien al wel langer niet meer.

Dit is niet meer mijn Nederland, deze Nieuwe Republiek. Nu écht niet meer.

Maar waarom klamp ik mezelf dan toch zo droomachtig vast aan iets wat niet meer bestaat en waarschijnlijk nooit bestaan heeft?

Lekker nostalgisch nativistisch van me. Bijna net zo nostalgisch nativistisch als het molwezen is. Hopeloos verlangend naar een verleden dat nooit bestaan heeft.

Hoewel het erop lijkt, ben ik heus niet altijd zo wanhopig pessimistisch geweest.

Nét voordat m'n laatste sprankje hoop tot barstens toe werd ingetrapt, vermorzeld, dacht ik net als iedereen dat de democratische rechtsstaat had gezegevierd op 23 december 2024. Een nationaal kerstgeschenk: "Schoof I gevallen!," met beelden van Rotterdammers die in de fontein sprongen van een besneeuwd Hofplein.

De verstikking was voorbij, de maatschappijbrede "I can't breathe" opgehouden. Wat waren we toen blij, zielsgelukkig!

Maar de blijdschap was van korte duur, want de fascistische volksmenners wisten hun electoraat nog effectiever te mobiliseren dan Trump dat deed op 6 januari 2021. Dus het molwezen ook, op 6 januari 2025, op mijn veertigste verjaardag.

Niet met een bestorming van de Tweede Kamer, maar door media-optredens en tientallen manifestaties tot en met de nieuwe verkiezingen, de laatste sindsdien. Zo won het molwezen geweldloos met een absolute meerderheid op 20 april 2025. Symbolisch op de geboortedatum van Adolf Hitler, 136 jaar later.

De ironie.

“U heeft gesproken. Meer dan zeven miljoen van u. Uw wens is mijn bevel. De storm die er vanaf nu aan zal komen, dat is uw storm,” zei het molwezen met een ijzingwekkend beheerste stem.

Het enige dat ik kon horen, was “*The horror, the horror,*” uit Joseph Conrads klassieker *Heart of Darkness*.

De storm kwam er en een nog dieper verborgen duisternis ontwaakte. Er werd niet meer alleen in absolute termen gesproken door hem, maar hij begon ook absoluut te regeren.

En hoe.

“Vier jaar is te kort om echt iets te betekenen voor Nederland. De coalitie moet langer kunnen blijven werken voor jullie en daarom zichzelf wapenen tegen zwakheden die de democratie helaas kent,” kondigde hij aan op X.

Elon Musk en Donald Trump retweetten het. Viktor Orbán ook. Elke demagoog.

Ter bescherming van de democratie, haar uithollen. Welke bestuursvorm kent nou zo'n innerlijke strijd als de deze?

Via X hebben zijn woorden zoveel, onherstelbaar veel schade aangericht, zowel nationaal als internationaal. Maar het molwezen zelf

omschreef het als hoe hij “meerdere regeringen geïnspireerd heeft en dat goed voorbeeld doet volgen.”

Dat “goed voorbeeld” waar hij over sprak betreft het Programma Aanpak Democratische Zwaktes (PADZ), wat inderdaad navolging vond door andere regerende fascistische partijen in Europa, namelijk in Frankrijk, Duitsland en Zweden.

België was natuurlijk te trots om iets van die “nen 'Ollandse” weer te moeten nadoen. Gelukkig waren ze te trots en bleven ze van het PADZ af.

Het PADZ heeft ons land in ieder geval als fascistisch boegbeeld op het wereldtoneel gezet. Wéér staan we op dat toneel. Het past natuurlijk prima in het rijtje van kolonisering en slavenhandel, apartheid, politieke acties.

Als tolerant land zijn we toch vooral wereldberucht door onze intolerante geschiedenis.

Het bleef niet bij het PADZ, trouwens.

Met de noodwet Weerbaar Nederland werden dit keer wél de Tweede Kamer en Eerste Kamer buitenspel gezet. Door die wet werd het mogelijk voor het molwezen en zijn handlangers de tot nu toe langst zittende regering te vormen. Al zes jaar onafgebroken, zonder verkiezingen. Zonder uitzicht op nieuwe verkiezingen, want we zijn nog altijd “onvoldoende weerbaar,” is de ervaring.

Kortom, de NRN is nu net zo democratisch als Poetin's Rusland. Die hufter hoeft hier niet meer binnen te vallen om onze democratische rechtsstaat omver te trappen. Dat hebben we toch echt zelf voor mekaar gekregen.

Noem het emocratie, autocratie. We zijn ons dierbaarste bezit hoe dan ook kwijtgeraakt: de democratische rechtsstaat.

Het verhaal naar buiten toe, want daar zijn fascistten sterk in, is dat “de zwakheden van de democratie bijna zijn gladgestreken. Nog nooit heeft er zo’n sterke democratie bestaan als de onze.”

Het waren de zwaktes van democratie die haar sterk maakte.

Allemaal geëlimineerd.

Nog nooit eerder zagen we het molwezen huilen van geluk. Zo fier als dat hij over “mijn strijd tegen democratische zwaktes” sprak. Zijn eigen *Mein Kampf*.

Niemand in het publieke debat leek zich er iets van aan te trekken dat Johan Thorbecke’s nalatenschap, net als tienduizenden remigranten, Nederland is uitgezet.

Terwijl ik radeloos naar de tv keek en dronken hilde van ongeluk, wilde ik de totalitaire tranen van het molwezen tot bijtend zuur omtoveren. De gedachte toverde ditmaal geen grijns op mijn gezicht.

Daarentegen werd het wel bijtendzuurder voor ons.

Want mag ik nog wel vrijdenken? Zijn mijn gedachten, mijn meningen, mijn identiteit, mijn gehele zijn, nog veiliggesteld tegen welke staatsinmenging dan ook?

Artikel 1 van de grondwet is namelijk gewijzigd, grondig ingeperkt eigenlijk. Vrijwel het gehele grondrecht onderging een transitie: geen recht meer op vereniging, wel recht op “Vrijheid van Joods-Christelijke religie,” geen recht meer op eerbiediging van persoonlijke levenssfeer en onaantastbaarheid van ons lichaam, wel recht op “Vrijheid van veilige meningsuiting.”

Ik kan nog wel even doorgaan, zonder dat ik nu snap wat de grondwet nog betekent, behalve dat die is verworden tot een pervers wapen ter inperking van iedereen die niet wit is. Iedereen die niet heteronormatief is. Iedereen die een fysieke of mentale beperking heeft. Iedereen die “cultuurondermijnend” is. Eigenlijk iedereen die op wat voor manier dan ook niet past in het wereldbeeld van de regering, van hem.

Oftewel, “iedereen die ze hier niet motte” en daardoor buitenboord valt, om aldaar te verdrinken.

Het rechtsstatelijke hek was van de democratische dam waarlangs de golf van totalitair fascisme overvloedig stroomde en de laatste beetje tolerantie, diversiteit en vrijheid verzoop.

En onderwater hoort niemand je schreeuwen.

Het is zinloos geschreeuw, net zoals mijn geschreeuw op de Dam dat misschien is over een klein uurtje.

4. ORANJE ONDER

*Nederland is veel te veelzijdig om in één cliché te vatten.
'De' Nederlander bestaat niet. Als troost kan ik u zeggen dat
'de' Argentijn ook niet bestaat. Toespraak van prinses
Máxima, 2007*

Als tiener was ik slagwerker bij een fanfare in een klein protestants en sterk Oranjegezind dorp in het katholieke zuiden. Elke twee jaar mochten we op Koninginnedag, later Koningsdag, vroeg in de ochtend marcherend muziek maken richting het gemeentehuisplein.

Ik was trommelaar en vond het zo tof.

Vooraf het wakker getrompetterd worden door de Herauten, een trompetterkorps te paard in traditionele kledij met hoed en veer. Bij dageraad werd op die manier Koninginnedag aangekondigd.

Het koningshuis, de Oranjes, de pracht en praal, ik heb het altijd enorm gewaardeerd. Of ze nu echt iets bestuurlijks deden of slechts symbolisch. Het was allemaal onderdeel van ons koninkrijk.

Van mijn Nederland.

Niet iedereen dacht daar hetzelfde over, wat mocht. Niet iedereen wilde in een koninkrijk leven.

Dat werd voor ons allemaal pijnlijk duidelijk in 2009, toen op Koninginnedag in Apeldoorn Karst Tates inreed op een stoet mensen, waarna voor de Oranjes niks meer hetzelfde was. Vanaf toen kwamen zij onder zwaardere beveiliging te staan.

Ook tegen Damschreeuwsters.

Goh, weer een excuus om niet naar de Dam te gaan vandaag en daar te gaan schreeuwen.

Althans, m'n geschreeuw kan de koninklijke familie in ieder geval niet meer doen schrikken.

De grootste schrik hebben ze gekregen van het molwezen.

“Ze willen geen belasting betalen terwijl hardwerkende Nederlanders die nauwelijks brood op tafel krijgen hun geld zien gaan naar nutteloze staatsdiners en decadente pleziertripjes naar ander koninklijk tuig in het buitenland! Opdonderen met Oranje-Nassau! Wij stoppen niet totdat wij weer een trotse Republiek zijn!,” oreerde hij op Prinsjesdag 2025, net na de toespraak van de koning.

Het was de laatste toespraak van de koning, zoals het de laatste Prinsjesdag was.

Want die Nieuwe Republiek is er gekomen.

Gewapend met fascistisch “gedragen motivatie op basis van wetenschappelijk onderbouwde inzichten,” gepresenteerd in een intern geheim rapport waarvan een zwartgelakte versie gedeeld is met het publiek, kon het molwezen samen met zijn handlangers als enige in de Nederlandse geschiedenis het Koninkrijk der Nederlanden *kaltstellen*. “Het rapport bewijst het belang van de Republiek Nederland voor een weerbaar Nederland. Zeker nu dat de royalistische dreiging vanuit buitenlandse monarchieën en binnenlandse cultuurondermijnende Koningsgezinden steeds groter wordt,” waarschuwde de directeur van de Nationale Staatsveiligheidsdienst (NSD).

Die directeur, man o man, nog zo'n fanatieke bruinhemd. Hij lijkt enorm veel op Herr Flick, uit de serie 'Allo, 'Allo!, een engbek met een nog engere geschiedenis.

Hij is ooit opgepakt voor het lekken van staatsgeheimen aan een buitenlandse mogendheid. Hij beweerde met droge ogen dat hij dat onbewust gedaan had. Op het darkweb wordt beweerd dat zowel Iran als Rusland geprofiteerd hebben van zijn acties. Tja, we tasten in het duister. Ook de AIVD kon er toen verder niks over kwijt, behalve dat hij een risico vormde voor de integriteit van Nederland.

Maar niet voor de Nieuwe Republiek.

"Wie het laatst lacht, lacht het best," zal hij hebben gedacht toen-ie werd aangesteld voor het samenvoegen van de AIVD, NCTV en MIVD, en hij zo zijn *sweet revenge* kreeg. Vrijwel alle oud-medewerkers van de voormalige inlichtingendiensten werden naar huis gestuurd. Deze enge Herr Flick van de NSD probeerde zelfs de oud-AIVD-directeur-generaal nog vervolgd te krijgen voor "cultureel hoogverraad," maar dat kon niet bewezen worden.

Overigens, zelf denk ik dat Poetin het laatst en best lacht in dezen. Over hoe hij zijn fascistische schoothondjes hier, in Frankrijk, Hongarije, Duitsland en elders in Europa over de bol aait, terwijl hij ze net zo gemakkelijk kan laten inslapen. Het is een vermakelijke gedachte.

Eentje die opgesloten in mijn hoofd blijft.

Nu dat nog kan.

Het publiekelijk impliceren dat het molwezen of een van zijn handlangers mogelijk onder ongewenste buitenlandse invloed zou kunnen staan, kan vrij rap als belediging worden opgevat. En hoewel we überhaupt geen majesteit meer hebben en majesteitsschennis al

lange tijd is afgeschaft, is daar ministerschennis voor in de plek gekomen. Het beledigen van een minister is namelijk wettelijk verankerd als een bijzondere vorm van belediging van een ambtenaar in functie. Daar staat niet de standaard geldboete op, maar vijf jaar gevangenisstraf, net zoveel als op haatzaaien dus.

Nee, beledigen kan nu echt niet meer, tenzij je de bak in wilt of voor mensen zoals ik, het land uit. De pestkoppen aan de macht daarentegen, die mogen en kunnen beledigen wat ze willen door de parlementaire onschendbaarheid die ze genieten.

Hun politiek is geworteld in pesterijen. Pestpolitiek, in elke zin van het woord, zonder enige consequenties.

Dat werd goed duidelijk toen er een NCV-lastercampagne werd gevoerd tegen oud-koningin Máxima. Haar eerdere uitspraken over de niet-bestaande Nederlandse identiteit werden geframed als “cultuurondermijnende laster.”

“Gezien haar voorbeeldfunctie, moet hier met terugwerkende kracht zwaarder aan getild worden dan normaal en wat toen vermeden werd,” beweerde de minister van Weerbaarheid, van voorheen het ministerie van Justitie en Veiligheid. Zoals het een goed fascist betaamt, baseerde hij zich op gerubriceerd wetenschappelijk onderzoek door criminologische experts op het gebied van cultuurondermijning en de rol van etniciteit daarin. “Dit rapport laat duidelijk zien dat cultuurondermijning in je bloed zit, ook in blauw bloed. Dat moet de kop ingedrukt worden, al is dat een koninklijke kop!,” tweette het molwezen.

Ik zag de tweet voorbijkomen en dacht: “Jij bent zo voorspelbaar, zo naar, zo giftig. Ik hoop zo hard dat ik de dag mag meemaken dat jij voor het gerecht verantwoording moet afleggen.”

“En dat ik jou mag kaalscheren,” dacht ik hatelijk.

Over de criminologen, m'n academische “collega's,” die het rapport geschreven hebben en zoveel meer van dat soort drekstudies durven te doen, over jullie denk ik nog veel meer. Veel meer akeligs. Jullie zijn het naartst van het naartst maar zullen waarschijnlijk de dans ontspringen mochten er tribunalen komen, zoals duizenden nazi-wetenschappers toen.

Dat wilde ik even gezegd hebben.

Terug naar het rapport, dat leidde tot nog meer persoonlijke aanvallen aan het adres van Máxima en zowat alle Oranjes. Niet alleen vanuit het molwezen en zijn handlangers. Ook vanuit de grote boze bevolking. De aanvallen gingen aan één stuk door. Er kwamen zelfs doodsbedreigingen, wat het breekpunt was voor de Oranjes, waarna zij niet meer in Nederland wilden zijn. Ze waren hun leven niet meer zeker.

Hoe kun je haar, zo'n sympathieke verschijning, nou haten? Hoe kun je dat die familie nou aandoen?

Het molwezen kan dat. Hij kan dat overweldigend doelmatig goed, zonder blikken of blozen.

Aangezien de Oranjes hun koninklijke status waren verloren en geen bescherming meer genoten van de Dienst Koninklijke en Diplomatieke Beveiliging, die was opgeheven namelijk, konden ze niet anders dan op de vlucht slaan.

Je zou dan verwachten dat de Haagse Führer zou tweeten: “Toppie! Opgeruimd staat netjes!”

Echter, en dit is iets wat op het darkweb al een tijdje rondgaat: het molwezen heeft sadistische trekjes. Hij zag de teloorgang van de

Oranjefamilie als een persoonlijke overwinning, een trofee die hij niet zomaar uit zijn handen wilde laten glippen. Het betekende dat de Oranjes moesten ontsnappen uit de Republiek, zeker nu Herr Flick op direct bevel van de minister van Republikeinse Zaken de jacht geopend had op alle leden van de koninklijke familie.

Ze moesten koste wat kost in preventieve tbs met dwangverpleging. Dat is chique taal voor onbepaald in de nor geflikkerd worden met allerlei soorten gedwongen medicinale martelbehandelingen. Zónder dat daar gedragen motivatie voor nodig is.

Fysiek en geestelijk in de cel. Dat zou hun noodlot worden.

Gelukkig, via Breda en vervolgens Antwerpen wisten ze op een boot te komen die illegaal de oversteek kon maken naar Londen, om vanuit daar naar Canada te gaan.

Ik vroeg me weleens af of ze tijdens het vluchten gedacht hebben aan koningin Juliana? Toen zij prinses was en op de vlucht geslagen was, weg van het nazi-gevaar?

Wat er tijdens en na hun vluchtpoging met de Oranjes gebeurd is, is nog steeds onduidelijk. Ik hoop dat ze nu ergens in Canada een rustig en anoniem leven mogen leiden. En hopelijk komen ze ooit weer eens terug, want dat zou betekenen dat deze regering gevallen is.

En dat het molwezen en zijn ministers een gratis symbolische knipbeurt hebben gekregen.

Het kan echter net zo goed zijn dat tijdens de Noordzeeoversteek zij met anderen in een groep bootvluchtelingen kapseisden door een van de honderden, aanhoudende waterhazen. Wie weet zijn ze aangespoeld hier aan de kust, zonder dat we daar ooit over te horen krijgen.

Het drenkelingsrisico op de Noordzee is groter geworden doordat minister REM-spoor in een convenant met de Belgische, Britse, Deense en Franse ministers verantwoordelijk voor migratie, afgesproken heeft de Noordzee ontoegankelijk te maken. Onder andere voor burgerinitiatieven die bootvluchtelingen op zee redden bij ongevallen. Ook de verschillende reddingsbrigades van de deelnemende landen riskeren boetes en gedwongen ontslag als zij toch bootvluchtelingen helpen veilig en levend aan wal te brengen. Het convenant druist dus regelrecht in tegen het Internationaal Verdrag voor de Veiligheid van Mensenlevens op Zee.

Maar *who the fuck cares?* REM-spoor in ieder geval niet.

Nieuws over de Oranjeverdwijning resulteerde in de nodige portie smakeloze berichten op X en andere geijkte radicaal-rechtse fora: “De koning is dood. Lange leve de leider van onze Republiek!” en “Van Oranje boven naar Oranje onder!”

Ik las en betreurde het: *Het lief Koninkrijk en de democratische rechtsstaat zijn dood. Lang leve de Republiek der Fascisten.*

En wat wilde ik die gedachte kenbaar maken, uitschreeuwen. Zo hard dat het bloed uit alle fascistische oren vloeit.

Schreeuwen kan zo nog steeds natuurlijk.

Wel even opletten, want volgens mij moet ik er op Amsterdam Amstel al uit. Amsterdam Centraal is door de verwachte herdenkingsdrukte afgesloten vandaag.

5. HET RODE VODJE

Het abrupt en eenzijdig opzeggen van deze afspraken, waaronder de startersbeurzen voor jonge wetenschappers en de stimuleringsmiddelen, is in strijd met het rechtsstatelijke uitgangspunt van een betrouwbare en voorspelbare overheid. Rechtsstatelijke Toets Regeerprogramma, 2024

Etnische diversiteit, de democratische rechtsstaat en het koningshuis: er is schandalig snel korte metten mee gemaakt.

Er resteerde nog slechts één laatste smet op het blazoen van de Nieuwe Republiek: “Net als onkruid, die linkse intellectuele elite vergaat niet,” aldus de EOCW-minister op gelekt geluidsmateriaal.

Als wetenschapper, zeker als eentje met een kleurtje, moet ik extra oppassen mezelf te begeven in publieke ruimtes, laat staan mezelf publiekelijk te uiten. Ik heb al een rood vierkantje achter mijn naam staan op e-NCV, het digitale registratiesysteem van de NCV Autoriteit.

Het rode vierkantje dat voor mij ooit symbool stond voor het academisch verzet tegen onder meer de bezuinigingen door Schoof I op het hoger onderwijs, een sympathiek stukje stof dat ik vol trots droeg en als emoji achter mijn naam had staan op mijn LinkedIn-profiel, juist dát symbool hebben ze ontkracht van zijn betekenis. En er het tegenovergestelde van gemaakt.

Het is nu een verplicht e-kenteken geworden voor wetenschappers die vroeger openlijk kritiek uitten op (radicaal-)rechtse partijen en politici. Ook op m'n medewerkerspas, op m'n paspoort, overal is het rode

vierkantje een onderdeel van mij. Van mijn identiteit. Online en offline.

Als ik studentenwerk heb nagekeken, bijvoorbeeld, zien de studenten in de virtuele leeromgeving een rood vierkantje achter mijn naam staan. Dan weten ze: “Hij was er zo’n één, zo’n links-elitaire intellectueel,” waardoor zij jouw beoordeling links laten liggen.

Pun intended.

Het molwezen kondigde het verplichte rode vierkantje aan op X: “Dit is toch wat jullie bijdehandjes in jullie ivoren torens wilden? Dat waardeloze rode vodje dragen? Hier, draag maar, voor altijd.”

Wat zal hij gesmacht hebben naar dat moment van onze vernedering, dat molwezen, een onmenselijke cocktail van fascisme en sadisme.

De officiële boodschap voor de afbraak van de academische wereld klonk echter anders: “Wetenschap moet weer werken voor Nederland!,” aldus de EOCW-minister.

Ipsa facto werkt de wetenschap niet voor de Nieuwe Republiek, omdat wanneer je bijvoorbeeld onwelgevallige onderzoeksconclusies trekt, dan ben je verdacht. Voor je het weet word je uitgemaakt voor intellectueel schorem op X en in Den Haag.

Hun obsessie met al het *unerwünschte* wetenschappelijk onderzoek is verbijsterend. Nooit geweten dat zij zo geïnteresseerd waren in de wetenschap, al is het uit wrok.

Een belezen regering? Een bezeten regering.

Daar waar zij luidkeels de wetenschap beledigen en het liefst die volledig de mond willen snoeren, zijn wetenschappers zelf daarentegen stiller geworden. Er zijn nog een paar laatsten der academische

Mohikanen die via het darkweb hun in het geheim gedaan onderzoek publiceren, vaak onder een pseudoniem.

Zoals ik: “Helder vermiljoen,” vernoemd naar de kleur rood van de oude Nederlandse vlag.

Er zijn nog slechts maar een paar echte diehards die, veelal vanuit het buitenland, durven te spreken in het publieke debat. Zij riskeren wel dat de NRN-wetenschappers met wie zij eerder samenwerkten en die nog een baan hebben, ontslagen worden of in ieder geval een rood vierkantje digitaal opgenaaid krijgen.

Hoe dan ook, of wetenschappers nou anoniem of met naam en toenaam publiekelijk optreden, en of jouw naam in verband wordt gebracht met hen: we riskeren allemaal, dag in dag uit, door ons online en offline gedrag ontslagen te worden vanwege de Wet op Academische Gezondheid en Vrijheid, de AGV.

Het is een wet die verregaande bevoegdheden toekent aan het voormalig Rijksbreed Loket Kennisveiligheid, nu het Verbond Kennis voor Nederland, het VKN. Een wet en een verbond die precies niks met academische gezondheid of vrijheid te maken hebben. Zij zijn de antithese ervan.

Er zijn inmiddels zoveel collega's van mij ontslagen sinds de jaarlijkse 1 miljard euro aan bezuinigingen wettelijk verankerd zijn in de AGV. Er waren ook collega's die het zwaard van Damocles niet meer konden verdragen, zelf ontslag indienden en naar het buitenland gingen, daar waar kennismigranten nog welkom waren.

In enkele gevallen was er zelfs sprake van zelfdoding.

“Het probleem van academisch activisme lost zich vanzelf op,” tweette een student naar aanleiding van drie suicides in korte tijd. Geretweet door het molwezen.

Een van de slachtoffers kende ik nog van mijn studententijd.

Iedere keer weer als ik erover hoor, denk ik aan gerenommeerd criminoloog Willem Bongers in 1940. Iemand die mij nog altijd inspireert.

Bongers was van zeer grote betekenis voor de Nederlandse criminologie en voerde een activistische campagne tegen het Duitse nationaalsocialisme. Als bestrijder van het totalitaire denken, was vluchten voor hem een laffe keuze, maar hij wist ook dat hij te oud was voor het Nederlandse verzet. Zijn zelfdoding en die van zijn vrouw volgden de dag nadat de nazi's Nederland binnenvielen. In een afscheidsbrief aan zijn zoon liet hij weten nooit te kunnen bukken “voor dat tuig, dat nu gaat heersen.”²

Aan gekozen levensbeëindiging denk ik niet, maar ik snap Bongers angst, zijn woede, zijn strijd, maar al te goed.

Juist nu het academisch denken en doen door het VKN is weggevaagd.

Maar het is niet alleen het type wetenschap waar het VKN en het molwezen vanaf wilden dat me zorgen baarde. Het is misschien nog wel meer de wetenschap die is overgebleven waar mijn haren van overeind staan.

Diegenen die namelijk nog wel de wetenschap beoefenen, of ja, pretenderen te beoefenen, betreffen een bepaald kaliber

² Uit *Inleiding tot de criminologie*, p. 189, van: <https://www.aup-online.com/content/journals/10.5117/PM2019.2.042.FIJN?crawler=true&mimetype=application/pdf>.

wetenschappers. Ze dragen geen witte labjas, maar een witte puntmuts op hun slechtgezinde slimme kop. Slaafse NRN-intellectuelen zonder ruggengraat die op EOCW-Befehl kaaskennis uitkotsen.

En “Kaaskennis is macht,” zo luidde mijn sterke opmerking waar ik de nodige darkwebduimpjes voor kreeg.

Daar wel, daar durf ik anoniem sterk te zijn.

Niet in het dagelijkse Republiekleven. Daar, vrees ik, ben ik zo’n NRN intellectueel vol met waardeloze kaaskennis.

Gadverdamme.

Was ik vandaag maar meer zoals Bonger toen.

Maar wie ben ik, in mijn eentje? Het is gemakkelijker in de anonimiteit te blijven.

Ik blijf anoniem terwijl het VKN openlijk de Republiek tot smerige kenniseconomie heeft gemaakt. We krijgen Erkenning en Waardering voor het zijn van de belangrijkste denktank door en voor fascistische bondgenoten van over de hele wereld.

Ook in de alledaagse onderwijstaken voel je het VKN hijgen in je nek. Sprekend in dat verband is dat alle universiteiten en hogescholen hun personeel en studenten grondig moeten controleren op wat zij zeggen en schrijven. Dus naast de plagiaatcheck moet ik sinds een paar jaar studentenwerk ook door de AGV-scan heen halen. En mijn eigen werk dient natuurlijk net zo goed AGV-proof te zijn.

Als blijkt dat meer dan 5 procent (de maximale foutmarge) van een academisch werk een aantasting inhoudt van de academische gezondheid en vrijheid zoals die in de AGV omschreven staat, dan hang je. Dan word je keihard aangepakt door ontslag en registratie op

de VKN-blacklist waardoor je nooit meer aan een kennisinstelling kan werken in de NRN. Heb je een kleurtje, dan word je, uiteraard, uitgezet.

De grap is dat ik eigenlijk helemaal geen tijd meer heb om iets te onderzoeken, laat staan dat ik tijd voor schrijven heb. Nou ja, ik schrijf nog wel, maar voor op het darkweb.

De angel zit hem in het feit dat de sociale wetenschappen sinds 2026 niet meer worden gesubsidieerd met onderzoeksgeld. Nee, het enige waar de sociale wetenschappen nog goed voor zijn, is sociaalwetenschappelijk onderwijs. Nationaalsocialistisch wetenschappelijk onderwijs, om precies te zijn.

Wij zijn niet meer dan veredelde docenten maatschappijleer – liever gezegd, Republiekleer – waarbij we op basis van statistische data aangeleverd door de NCV, NSD en RT's, les moeten geven over de Nederlandse cultuur, het belang van remigratie en de bevordering van veiligheid voor de Nieuwe Republiek.

In ieder geval bestaan we nog als sociale wetenschappers. Een slap aftreksel ervan, nochtans.

Klimaatonderzoek én -onderwijs zijn gewoon volledig opgedoekt. Wat er nog aan gedaan wordt, is alleen nog maar “ondergronds” op het darkweb. Daarmee zijn klimaatwetenschappers per definitie “cultuurondermijnend.”

En voor mij verzetshelden.

Zodra hun “illegale studies” de mainstream media weten te bereiken, als dat al lukt, worden die afgedaan als pseudowetenschap door het EOCW-ministerie.

Een schrijnend voorbeeld daarvan betreft ettelijke ondergrondse onderzoeken over de talloze en blijvende windhozen op de Noordzee,

met allemaal dezelfde conclusie: die zouden een direct gevolg zijn van klimaatverandering. Het Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) bevestigde de schrijnende resultaten.

Toen het nieuws over de IPCC-bevestiging Den Haag bereikte, beweerde het molwezen dat de windhozen de schuld zijn van Marokko en hun onderzeese kernproeven die de Noordzee zouden opwarmen.

De darkweb-klimaatwetenschappers zouden volgens de minister van Klimaat heulen met moslimlanden die uit zijn op nucleaire wraak op de Nieuwe Republiek. Zij suggereerde zelfs dat de Oranjes op de Noordzee de dood in gejaagd waren door “een hatelijke moslimwindhoos.”

Je verzint het niet. Zij wel.

In tegenstelling tot de verbannen klimaatwetenschap, boert landbouwonderzoek uitermate goed. *Cheesier* dan die kaaskennis, wordt het niet.

“Een doorbraak in stikstofonderzoek!,” kopten de kranten een jaar terug. De niet-onafhankelijke kranten, *by the way*. Een nogal louche agro-onderzoeker was het gelukt fosfor (atoomnummer 15) en stikstof (atoomnummer 7) op atomair niveau te fuseren: forstik22, heet het hellegebroed. Eenmaal toegepast in de landbouw, leidde forstik22 tot 200 procent meer succesvolle binnenlandse oogsten.

Maar ook tot 500 procent meer uitsterving van allerlei flora en fauna, luidde de conclusies van illegale studies door klimaatwetenschappers.

Het madeliefje, een typisch Nederlandse bloem, is erdoor uitgestorven, bijvoorbeeld. Dat nieuws werd door Noorse media opgepikt en wereldkundig gemaakt.

Met een paar vrienden had ik een wedje gelegd over hoe het molwezen en zijn minister van Klimaat, oftewel minister Mooi Weer Spelen,

zouden reageren op het nieuws over het vergane madeliefje. Die wedjes leggen we wel vaker trouwens, in het spel Raad de Radicaal-Rechtse Reactie. Het RRRR-spel. Je krijgt het er lollig koud van.

De weddenschap had ik niet gewonnen.

Gelukkig, want anders zou ik over dezelfde kwaadaardige vindingrijkheid beschikken als zij hebben, toen ze zelfs het einde van het madeliefje wisten te racialiseren.

In een officieel gezamenlijk statement verklaarden de minister van Klimaat, de minister van Landbouw en de minister van Weerbaarheid het volgende: “Het einde van ons Republikeins madeliefje is het resultaat van grondvergiftiging door de Mocro-drugslabs en hun drugsdumping. Het blijkt maar weer hoe meedogenloos Marokkaanse criminelen opereren.”

Een uitspraak erover door het molwezen liet niet lang op zich wachten tijdens een spoeddebat: “Naast oorzaak nummer één voor drugsverslaving onder onze jongeren en nietsontziend geweld waarbij rondvliegende kogels onschuldige Nederlanders raken, worden zelfs onze bloemen uitgemoord door dit ongedierte. Onze kinderen, ons Nederlands jongste bloed, aan de coke en onze Nederlandse zeldzame bodem verziekt door Marokkanen. Oprotten!”

De minister van Weerbaarheid zag weer aanleiding voor het aanbesteden van, natuurlijk, geheim criminologisch onderzoek en trok een paar ruggengraatloze NRN-intellectuelen aan hun witte puntmuts die maar al te graag de Republikeinse guldens zagen binnenstromen, met fascistische roem in het vooruitzicht.

Guldens!

Het daaruit voortvloeiende geclassificeerde rapport werd gebruikt om de Aanpak Bedreiging tegen Bloed en Bodem te legitimeren. De meest stuitende aanbevelingen uit het rapport werden overgenomen en in praktijk gebracht, in het bijzonder verregaande bevoegdheden voor de NCV Autoriteit en haar oranje baretten.

Ook de inzet van burgerinfiltratie werd opgerekt. Zo moesten docenten kinderen met een Marokkaanse afkomst tot en met hun achttiende levensjaar verplichten verdacht gedrag van hun ouders en familieleden te rapporteren. Deden ze dat niet, werden ze van school gestuurd.

De leerlingen deden het, uit angst. Uiteindelijk zijn veel ouders opgepakt en, uiteraard, uitgezet. Samen met hun kinderen, de leerlingen zelf.

Allemaal voor bloed en bodem van de Nieuwe Republiek, waar onderzoek en onderwijs niet meer zijn dan een spreekbuis van het molwezen.

Ook bij ons zit-ie er vuistdiep in.

Vooraf onderzoek naar de oude Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden en de VOC en WIC wordt flink gesubsidieerd, waarin alleen de focus gelegd mag worden op de rijkdom en voorspoed die de "Gouden Eeuw" ons heeft gebracht. Ook "objectieve" studies naar de voordelen van de Holocaust worden gefinancierd. Daar is tenslotte een Autobahn uit voortgekomen en de Volkswagen, en heeft Hugo Boss toen mooie militaire kledinglijnen geproduceerd.

It wasn't all bad, right?

Sorry, mijn zwartgalligheid lost het Republikeins fascisme niet op. Ik moet misschien ook maar gewoon kappen met zeuren en niet meer

stilstaan bij de blijvende existentiële ingreep in de wetenschap en in het hoger onderwijs.

In de samenleving.

Ik mag eigenlijk in mijn gekleurde handjes knijpen dat ik nog les mag geven en een baan heb.

Maar weet je, doceren over criminaliteitscijfers en de invloed van etniciteit op criminaliteit doet pijn. Mentale vernedering. Iedere dag weer. Ik had ook andere vakken kunnen doceren, maar het is net alsof m'n nieuwe baas, iemand ingevlogen vanuit het ministerie van Weerbaarheid, er sadistisch plezier uit haalt dat ik dát vak moet geven. "Tja, etnische minderheden plegen nu eenmaal meer criminaliteit. Het is allemaal *evidence-based* hoor," beweerde hij onlangs zelfverzekerd.

Tijdens mijn hoorcolleges en werkgroepen beweer ik dan ook niet veel anders meer. Ik, een gekleurde docent, die fascistisch onderwijs geef, gestoeld op fascistisch onderzoek, voor fascistische studenten.

Ik kan erom janken.

"Verraaier...," zou ik oma teleurgesteld zien denken, terwijl zij imaginair mijn tranen tot bijtend zuur omtovert.

Twee jaar geleden durfde ik nog wel wetenschappelijke kritiek op zaken te delen. Tijdens een criminologiecongres kaartte ik aan dat de etnische component in criminaliteit een mythe is.

Dat kwam me duur te staan. Demotie volgde. Van universitair hoofddocent terug naar junior docent. Ik kreeg ook een individuele bevorderingsstop opgelegd. De IBS, nog zo'n malicieus ingenieus hersenspinsel van het VKN. Nooit meer zal ik groeien, nooit meer zal ik kritiek uiten.

Never again.

Daardoor ben ik nu stil. Ik *dúrf* niet meer.

Zeker niet meer tijdens de les, waar mijn studenten het fascistisch denken en doen hebben omarmd, zich eigen hebben gemaakt. Zij zijn het totalitaire intellect van de toekomst, klaar om het verfijnd fascisme smoel te geven. Dat merk je aan hun “academische” discussies over, bijvoorbeeld, de “treffende” toepasbaarheid van de omvolkingstheorie.

Of aan hun papers.

Hoe kijk je in vredesnaam een paper na waarin een student helder en gedegen beargumenteert dat de Sicherheitsdienst tussen 1940-1945 effectief “Joden- en zigeunercriminaliteit” wist aan te pakken? En dat het paper door de AGV-scan heen komt en dus zogenaamd “academisch gezond en vrij” is? Een onvoldoende geven?

Ik durf niet meer. Dus ik geef een voldoende. Zo houd ik mijn baan. Zo blijf ik hier.

Maar wat durf ik eigenlijk nog wel? Alleen in het geniep op het darkweb met gelijkgestemden onze illegale kennis delen en bespreken? Steen en been klagen over de witte puntmutswetenschappers met hun kaaskennis?

Of zo dadelijk tijdens de twee minuten, schreeuwen?

Het is al 19:53.

Die verdomde veiligheidscheck duurt ook altijd te lang voor ons kleurlingen, iets wat zou worden opgelost door onze nek-tags, werd gezegd. Die microchipimplantaten doen het vaker niet dan wel. Maar goed, ik sta er wel, op de Dam. In een apart vak, uiteraard, maar ik sta er.

Met nog maar zeven minuten om te beslissen: schreeuw of schreeuw ik niet?

6. DE DAMSCHREEUW

Nog één minuut.

Ga ik schreeuwen? Ja, ik ga schreeuwen, ik doe het gewoon.

Schreeuwen ter nagedachtenis van de vele offers die zijn gemaakt voor onze democratische rechtsstaat, voor ons discriminatieverbod, voor echte vrijheid van meningsuiting, voor demonstratie, voor tolerantie, voor diversiteit, voor inclusie.

Schreeuwen voor alles wat Nederland ooit echt mooi maakte.

Schreeuwen voor alles wat zes jaar geleden een stille dood is gestorven sinds de machtsovername door het molwezen.

Schreeuwen ter nagedachtenis van mijn Rotterdamse oma: “Het waren niet alleen de moffen, jongen.” Haar waarschuwing dat verraaiers overal kunnen zitten, te allen tijde, moet ik serieus nemen.

Neem ik serieus.

Schreeuwen ter nagedachtenis van mijn overleden vader, een hardwerkende Nederlander met migratieachtergrond, een man die dit fascistische Nederland niet verdiend zou hebben. Ergens ben ik dus blij dat hij niet meer leeft. Dat hij dit niet meer hoeft mee te maken. Dit gelikte, desastreuze fascisme.

Schreeuwen voor mijn zoon, een kwartbloedje, die misschien nog wel langer dan ik met deze fascistische verschrikking te maken zal hebben.

Schreeuwen, zodat ik hem kan laten zien dat zijn vader niet stil bleef, hier op de Dam, zodat hij en zijn generatie misschien wél zullen opstaan tegen dit regime.

Schreeuwen, juist omdat ik te weinig gedaan heb toen Schoof I begon en de deur op een kier werd gezet voor het inmiddels ongebreidelde fascisme.

Om het nog goed te maken.

Nog 30 seconden.

Maar is zo'n schreeuw nu niet de uitkomst van wat "cultuurondermijnende radicalisering" genoemd wordt? Ben ik geradicaliseerd? Een radicaal? Ik kan het me niet voorstellen.

Maar zij wel. Graag zelfs.

Zij zullen dat ook zo voorschotelen via hun fascistische fabelmachine. Ik hoor de NRN-criminologen al in de media: "Dit is een terroristische daad, bedoeld om de samenleving in het harnas te jagen. Statistisch gezien komt dit vaker voor bij mensen met een migratieachtergrond."

Wie weet durft er één van hen nog te zeggen dat ik een "verward persoon" ben, zoals Karst Tates.

Maar dat laatste geldt alleen voor witte "cultuurondermijnende terroristen."

Ik voel aan waarop de Openbaar Aanklager het pleidooi zal inzetten ten overstaan van de NCV Bijzondere rechter: "Weer een geradicaliseerde wetenschapper met migratieachtergrond die, naar zowat de letter van de wet, met cultuurondermijnend en terroristisch oogmerk de bevolking van de Nieuwe Nederlandse Republiek ernstige vrees probeerde aan te jagen, en de fundamentele politieke, constitutionele, economische én sociale structuren van ons land ernstig te ontwrichten of te vernietigen."

Zou een Damschreeuw erger zijn dan een watermeloen-emoji? Wat een vraag.

A brave new world, indeed.

Nog twintig seconden.

En ineens bekruipt een angstaanjagende gedachte mij: ben ik zelf niet verworden tot het molwezen dat ik zo veracht? Een *anti*-radicaal-rechtse radicaal in deze heerlijke nieuwe wereld, waarin ik mijn dorst naar rust, stilte en veiligheid zo graag probeer te lessen, maar daardoor paradoxalerwijs mijn panische angst juist vergroot en alles en iedereen verder van mezelf afstoot? Dat ik mijzelf zo graag veilig wil voelen, totdat ik slechts nog mijn eigen adem hoor wat mij, ook een molwezen, de laatste angst inboezemt en waarmee ik uiteindelijk mijzelf afstoot?

Dan heeft het fascisme ook gewonnen.

Dus dan toch maar niet schreeuwen, en zwijgen? Uit verstandig zelfbehoud? Uit behoud van mijn gezin? Moet ik nu niet gewoon terug naar huis gaan en plannen maken om te vertrekken met mijn gezin? In stilte? Maar waarnaartoe? Wellicht wordt daar ook “gewerkt aan onze terugkeer”? Waar zijn we nou toch nog wel veilig?

Weggaan voordat het niet meer mogelijk wordt? Dat we niet meer zouden kúnnen vertrekken?

Nog tien seconden.

Heb ik niet genoeg geleerd van boeken, films en series over de Tweede Wereldoorlog die ik als kind al las en keek? Dat ik heel jong al aanvoelde dat het niet goed zou gaan en ik tegen de tv schreeuwde: “Waarom blijf je nou toch in Amsterdam, Anne Frank en familie? Waarom ga je niet gewoon weg? Waarom niet?!”

Kon ik vanuit het nu maar tegen haar schreeuwen toen en de stilte doorbreken. “Vlucht!” En anders: “Vecht!” Maar wat je ook doet, blijf niet stil.

En kon ik vanuit het nu maar naar mijzelf toen in 2024 schreeuwen: “Blijf niet stil, zit niet stil! Ga de straat op, verzet, maak geluid! Bescherm wat je nog hebt, want voor je het weet, word je wakker in deze Republiek der Fascisten!”

Nog vijf seconden.

Blijf *nooit* stil, maar schreeuw. De longen uit je lijf. Zodat misschien, heel misschien, de democratische rechtsstaat weer mag ademen.

Wees niet bang voor je eigen adem zoals zij en, zo hard als je kunt: schreeuw!

Nog één seconde.

...

REPUBLIEK DER FASCISTEN

Een kleine Nederlandse dystopie

RN

YARIN ESKI

In *Republiek der Fascisten*. Een kleine Nederlandse dystopie kijkt het hoofdpersonage – een toekomstige versie van de auteur – uit zijn raam naar de straat waar de Prinsenvlag op halfstok hangt. Het is 4 mei 2031 en hij mijmert erover om naar de Dam te gaan. Om te schreeuwen tegen het alom aanwezige fascisme in zijn land, tegen de premier die hij “het molwezen” noemt, refererend aan het gedierte uit Franz Kafka’s *Der Bau*. En tegen zichzelf.

Hoe heeft het toch allemaal zo ver kunnen komen? Dat we weer “bezet” worden en de democratische rechtsstaat verloren zijn? Niet door een buitenlandse bezetter dit keer, maar door fascistten van en voor “eigen Bloed en Bodem”? Nog geen honderd jaar na de Tweede Wereldoorlog? Hoe heeft hij het zélf zo ver kunnen laten komen?

Yarin Eski is universitair hoofddocent Bestuurskunde aan de Vrije Universiteit. Hij onderzoekt en doceert onder meer over havenveiligheid, georganiseerde criminaliteit en ruimtecriminologie